

Sygn. akt II CSK 15/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu
Policji w Poznaniu
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACz 1077/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1. 200 (jeden tysiąc dwieście)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398 k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda M.K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 sierpnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, że zachodziła podstawa z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. do odrzucenia pozwu.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Uzasadnienie wystąpienia w sprawie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący połączył z uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej, co w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne. W obrębie tak sporządzonego uzasadnienia skarżący nie wykazał, że w sprawie doszło od oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Na wątpliwości, które podnosił skarżący odnaleźć można odpowiedź w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia w części wyjaśniającej, w sposób wyczerpujący, jego podstawę

prawną. Dotyczy to zwłaszcza kwestii tożsamości roszczeń, o których decyduje tożsamość podstawy prawnej i okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. Teza skarżącego, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywiście błędny przyjął tożsamość roszczeń dochodzonych od Skarbu Państwa na podstawie art. 23 i 24 § 1 k.c. z powołaniem się na te same okoliczności faktyczne, nie znajduje usprawiedliwienia.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).